

Kutsal Olmak - 13.

10. bölümde Tanrı'nın Yasası'nı yerine getiremediğimiz gibi, Tanrı'nın Yasası'nı nasıl bozduğumuzu hatırlamıştık. XII. bölümde de orijinal yaratılışımızı ve Tanrı'nın amacını hatırlayıp dua olmaksızın kutsallıkta büyüme ve ilerleme yapamayacağımızı vurgulamıştık.

Tanrı'yı hoşnut etmek için emirleri ve yasakları bilmeye, öğrenmeye ve yaşamlarımızı bu şekilde düzenlemeye gayret ederiz. Ancak yaptığımız işler bizleri Tanrı'da doğru yapmaz; çünkü imana dayalı olarak yapılan iyi işleri *istememiz ve yapmamız için bizde etkin olan Tanrı'nın* kendisidir (Filipililer 2:13).

Belçika İnanç Açıklaması 24. Bölüm şöyle der: Eğer bir tane bile [iyi iş] gösterebilseydik, tek bir günahımızı bile hatırlaması Tanrı'nın o işi reddetmesi için yeterliydi.

Tanrı'nın Kutsal Yasası'nın standartlarına tam olarak uyabilecek bir işi düşmüş insanın yapamayacağı açıktır. Böylece iyi işlerimizi bir korku olmaksızın yaparken karşılıksız bağışlanmanın keyfini çıkarmalıyız:

Romalılar 4:6 Nitekim, iyi işlerine bakmaksızın Tanrı'nın aklanmış saydığı kişinin mutluluğunu Davut da şöyle anlatır:
7 "Ne mutlu suçları bağışlanmış, Günahları örtülmüş olanlara!
8 Günahı Rab tarafından sayılmayana ne mutlu!"

Böylece iyi işlerimiz içinde "*yapabileceğimiz en iyi iş*" olan dua konusuna bakalım: Romalılar mektubunun alıntısı yaptığı Mezmur 32 bir bereketleme ile başlıyor. Ve bu bereketlemeler bize samimi itiraf ve tövbe için teşvik veriyor.

32:3 Sustuğum sürece
Kemiklerim eridi,
Gün boyu inlemekten.

4 Çünkü gece gündüz
Elin üzerimde ağırlaştı.
Dermanım tükendi yaz sıcakında gibi.

Böylece 3-4. ayetler günahın ağırlığına dikkat çekiyor.

5 Günahımı açıkladım sana,
Suçumu gizlemedim.
"RAB'be isyanımı itiraf edeceğim" deyince,
Günahımı, suçumu başışladın.

5. ayet başışlanma güvencesi veriyor.

O halde "kutsal olmanın" ve "günahsız olmak" anlamına gelmediğini tekrar hatırlayarak (Bölüm 4., 9.) şu soruyu soralım: Mezmurcu hangi durumda bu duayı okumuştur? Mezmurcu günahın sıkıntısını yaşadığı bir durumda –*günahkar bir durumda*– yani günahın altında ezildiği bir durumda bu duayı okumuştur...

Öyleyse kutsallığı kuşanıp kutsallıkta ilerleyeceksek, dürüstçe kendimize şu soruyu sormamız lazım: dua ediyor muyum; itiraf ve tövbe yakarışlarım samimi mi; kilisede toplu tapınmada bulunmaktan başka, kimsenin görmediği bireysel bir dua hayatım var mı; **dua etmeyi seviyor muyum?**

Bu sorulara verilecek cevap sadece sizin kutsallığınız ile ilgili değildir; bu konu aynı zamanda kişinin kurtuluşu almış olup olmadığı ile de ilişkilidir. Çünkü Tanrı ile ilişki içinde olma yolu duadır. Yüreğin Tanrı'ya açıldığı yol duadır. Dua, başkasının bizim yerimize yapmasını beklemeyeceğimiz, Tanrı ile özel bir ilişki yoludur. Öyleyse Tanrı ile kişisel bir ilişkisi olmayan birinin kurtulmuş olduğunu düşünebilir miyiz? Dua hayatı olmayan bir kişinin kutsal olduğunu düşünebilir miyiz?

“Dua” deyince vurgulamak istediđimiz Şeye dikkat edin: Duanın ruhu budur:

Matta 10:32 "İnsanların önünde beni **açıkça** kabul eden herkesi, ben de göklerdeki Babam'ın önünde açıkça kabul edeceğim.

Matta ayetinde dünya önünde Mesih'ten ve Müjde'den utanmayan bir kişinin durumunun Tanrı'daki kabulüne dikkat çekmektedir. Ayet açıkça Mesih'te ve Baba'da olan bir bağlılık, tanınma ve kabul edilme ilişkisi üzerinde düşündürmektedir.

Duanın ruhu budur:

I.Yuhanna 4:2 İsa Mesih'in beden alıp dünyaya geldiğini kabul eden her ruh Tanrı'dandır. Tanrı'nın Ruhu'nu bununla tanıyacaksınız.

15 Kim İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu **açıkça kabul ederse**, Tanrı onda yaşar, o da Tanrı'da yaşar.

I.Yuhanna ayetleri de Mesih'te ve Kutsal Ruh'ta olan paydaşlık ve yaşama dikkat çekmektedir (krş. I.Korintliler 8:5-6).

Böylece duanın ruhu olan Mesih'in Rabliđini **açıkça** ve yürekten kabul ve ağız ile **açıkça** ilan etmenin arkasında olan Őeyin kurtuluşluk olduğunu okuyoruz:

Romalılar 10:9 İsa'nın Rab olduğunu ağızınla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın.

10 Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır, imanını ağzıyla açıklayarak kurtulur.

Mesih'i yürekten kabul ve açıkça ilan etmek, sadece dünyaya ayetleri okumak ya da Hristiyanlık hakkındaki soruları cevaplamak

ya da dünya ile bu konularda tartışmaya girmek değildir. Mesih'i samimi bir kabul, yürekten söylenen dualar ve yüksek sesi söylenen dualar ile öncelikle kişinin kendinde onaylanır – *kurtulmuşluğun ruhu budur.*

Böylece bu bölümün tekrar başına dönersek, Tanrı'ya hizmette ve tanıklıkta, Tanrı'nın Yasası'na uymakta yeterli olmadığımızı, eksik ve zayıf olduğumuzu tekrar hatırlarsak, *"yapabileceğimiz en iyi iş"* olan duaya sıra geldiğinde durum farklı değildir.

Kutsallık adına dürüst olmak gerekirse dua sıklıkla unuttuğumuz, ihmal ettiğimiz şeylerin başında gelir. Duayı da Kutsal Kitap'ta açıklandığı şekliyle tam olarak yerine getiremeyiz; dua için vakit ayıramayız (Şabat Günü için de benzer şeyleri söyleyebiliriz – *böylece dua sorumluluğumuzu yerine getirmekte eksik ve yetersiz oluruz.*

Duasızlık ile insanın kim olduğu, ait olduğu yeri ve ait olduğu Tanrı'yı unutarak yaşaması arasında bir bağlantı vardır. Dua ile canımızın dönmesini için, canımızın orijinal yaratılıştaki durumuna dönmesi açlığı ile Tanrı'nın önüne geliriz. Ve bu açlık, bu dünyasal yaşamın ruhani açıdan kalitesini belirler; dolayısı ile kutsallığımızın kalitesini belirler.

Sıklıkla göksel vatanını ve ait olduğu Tanrı'yı düşünerek, dua ile arzulararak yaşamlarını kutsal bir disiplin altına getirmeyenler dünyanın ruhundan gelen disiplinsizliğin kaosu içinde yaşamak durumuna düşerler.

Geriye dönük olarak geçen zaman baktığınızda, evde, işte, sosyal yaşamın içindeki duruşunuzda düşünceleriniz, sözlerinizi, davranışlarınızı belirleyen şey ait olduğunuz diriliş ve sonsuz yaşam mı oldu? Ya da şöyle soralım: göksel vatanı (cenneti) en son ne zaman düşlediniz; cenneti en son ne zaman özlediniz?

Hizmet ederken, tanık ederken aklınızda cennet özlemi en son ne zaman belirdi?

Dua ederken, hatta kilisedeyken bile kaç kişi Mezmur'un "*canımı sapmış yolundan döndür*" diyen yakarışına ciddiyetle odaklanabilir? Ya da şöyle soralım: duaya tam olarak ne kadar zaman odaklanabilirsiniz? Dua ederken, kilisede ilahi söylerken, vaaz dinlerken, Rab'bin Sofrası'na katılırken düşünceleriniz hiç başka yönere dağıldı mı (*belki de şöyle sormalıyım: hiç dağılmadığı oldu mu*)?

Dua ve tapınmada Tanrı'nın özel ilgisinin, şefkatinin keyfini en son yaşadığınızdan bu yana ne kadar zaman geçti?

Dua açısından, geçen kurak zamanları bir kayıp olarak düşünüzmü? Böyle bir kaybın ciddi üzüntüsünü duydunuz mu? Böyle ciddi bir üzüntü ve pişmanlığın sizi samimi itiraf ve tövbeye götürmesi gerektiğini en son ne zaman düşündünüz?

Genel olarak itiraf ve tövbe duaları diğer dualarınız (*övgü ve şükranlar, dilek yakarışları, aracılık duaları v.s.*) arasında ne kadar yer tutuyor; eşit ağırlıklı mı? Yoksa kendinizde pek hata görmediğinizden dualarınız daha çok ihtiyaçlarınız ve dileklerinizin yerine gelmesi odaklı mı?

Eksik yaptığınız, ihmal ettiğiniz, aksattığınız dua hakkında ciddiyetle pişmanlık duyabiliyor musunuz?

Buraya kadar olan sorulara bakarak söyleyebileceğimiz şey şudur: "*yapabileceğimiz en iyi iş*" olan duada da Tanrı'ya, Yasası'na olan zayıflığımızda olduğu gibi kötüyüz.

Duasızlık ile başlayan Tanrı'daki kimliğini unutma, Tanrı'daki orijinal yaratılışını özlememe durumundan dolayı, bu geçici dünyada yabancılar, göçmenler, uyruksuz kimseler, misafirler gibi

yaşayamıyoruz. Sanki tek amacımız bu dünya imiş gibi yaşıyoruz. Bu yüzden dünyada kendi krallığımızı kurmak için gayret ediyoruz: daha büyük ev, daha yeni araba, daha lüks yemekler, daha güzel tatiller, daha fazla para, daha fazla yatırım derken Tanrı'nın Krallığı için harcamayı düşünmüyoruz; Tanrı'nın Krallığı için vermekte cimrilik ediyoruz. Böyle kirli bir dünyaya alışık oldukça cennet özlemimiz de olmuyor.

Kutsallık adına dürüst olmak gerekirse; çoğunluğun yaşamları başkalarının hayatına getirdiği rahatsızlık, çekişme, karanlık, bölünme ve sıkıntı yüzünden sıkıntılarla dolu. Böyle olunca dünya Hristiyanlara baktığında Mesih'in Tanrı'nın Biricik Oğlu olduğunu, imanlıların Mesih'te ve Baba'da birleşmiş olduğunu, Mesih'in dünyanın kurtarıcısı olduğunu göremiyor.

Dünyanın ahlaki düşmüşlüğü seviyesinden bakanların Hristiyanlarda bakacak veya görececek bir şey bulamamasının arkasında olan şey bazen de cenneti unutmuş olarak yaşayan Hristiyanların varlığıdır. Duasızlık bu şekilde cenneti düşünmeden yaşanan adımlara yol açar –**ancak her şeye rağmen iman da bu kötü duruma neden düştüğümüz gerçeği ile yüzleşme gücü verir.**

Soru şudur: bu durumda imanı çalıştıracak mıyız yoksa uyuşukluk, unutkanlık, ihmalkarlık, güçsüzlük, tembellik, akılsızlık, isteksizlik ruhuna teslim olmaya devam mı edeceğiz?

Kutsallığı konuşmaya devam edeceksek, bu konular önümüzde çözümlenmeyi bekliyor.

Dua edelim:

Yuhanna 14:11-14, Luka 8:15